

Efterår 2013 (2): Stop-over i ALSACE

Onsdag, 5. september 2013

Nu er vi på campingpladsen i *Turckheim*. Natten har sænket sig fløjlsblødt over landskabet, og de omkringliggende bakker med vin og skov aftegner sig som kulsorte silhuetter mod nattehimlen. Temperaturen ligger omkring de 20 grader, jeg sidder stadig udenfor, mens Gert bakser med internet-antennen inde i campingvognen.

Campingpladsen her er nyrenoveret men virker ufærdigt. Den har været lukket i et helt år, har tidligere været kommunal men er nu privat og med ok priser. Underlaget er grus, mange af buskene, der adskiller de enkelte parceller, er gået ud og giver et lidt slidt indtryk. Ligeså den gamle sanitærbygning, der står gulligt og forladt midt i det hele. Heldigvis findes her også en helt ny, pæn sanitær og en del gode, sunde træer. Under et sådant – et lindetræ – står vi; det beskytter os mod den hede sydsol, så vi kan spare at sætte markisen op. Det har været op til 27 grader i dag. Mod vest har vi fri aftensol, når den går ned bag bjergene.

Vi har installeret på parcel nr. 84 under skyggen af et stort lindetræ. Udsigten er op mod vinmarkerne. Den gule bygning er den gamle sanitær - der er noget østtysk over de slidte betonelementer.

Selve *Turckheim* er en sød, typisk Alsace-by. Den kan nås til fods på 10 minutter. Vinen kravler op ad skråningerne, der er bindingsværk, blomster og gamle byporte, og det hele er aldeles malerisk. Egentlig ville vi bare være her for

en nat. Men det viser sig at blive til noget mere - Alsace kan man blive forfalden til.

På vores bagside, med ryggen mod os, står der nogle hollændere, der allerede er i gang med hørbart socialt samvær. I øvrigt er her efterhånden godt belagt. Det grå guld er på vej ned gennem Europa.

Alsace, Alsace: Byer som fra en billedbog. Stemninger, som om tiden har stået stille. Huse, der oser af middelalder. Landskaber med vinmarker, der klatrer op ad skråningerne. Skovklædte bakker. Blomster, bindingsværk - og turister alle vegne. Som os. Her er det Turckheim. Nederst: fra broen over mod campingpladsen, der ligger bag alléen.

En af dagene tager vi på vandretur - det SKAL vi bare, når vi er i Alsace. På turistkontoret får vi et kort med et par ruteforslag. Vi følger en sti, der fører os op i de omkringliggende bakker og igennem solåbne vinmarker med informationstavler og flotte udsigter. Her lærer vi, at Turckheim-vinene hører til *grand-cru* segmentet i Alsace. Mange af vinmarkerne er sydvendte, og ifølge sagnet har en drage udgydt sit blod her, som gør vinen særdeles karakterfuld og fyrig...

"Dragestien" viser vej gennem vinmarkerne og forsyner os med informationer fra oplysningstavler. Gert studerer kortet: Den vej, min skat ...!

I den lille bitte by *Niedermoschheim* spiser vi frokost. Det bliver noget egnstypisk asacisk: en stor, lun skive indbagt paté med tre slags råkostsalat og stegte kartofler. Det er Gerts ret. Min består af *bibeleskäs*, der er cremet, rørt kvark med krydderurter og især hvidløg, en grøn salat af forskellige slags salatblade og ligeledes stegte kartofler + to slags lokale oste.

Niedermorschwihr, hvor vi spiser frokost - og drikker mineralvand til, fordi det er så varmt, at et glas vin midt på dagen ville helt sikkert slå os af pinden.

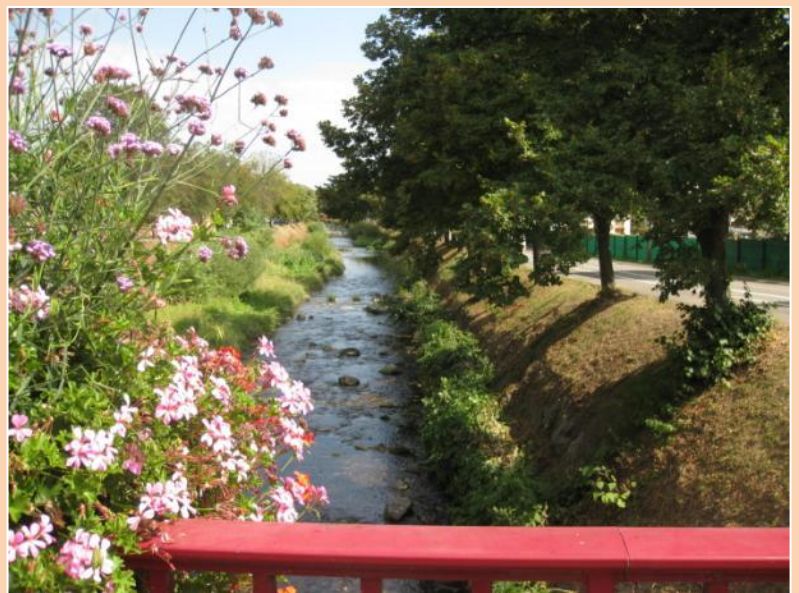

Rådhuset med flag og kvindelig postbud i middagsheden.

Efter frokosten trasker vi tilbage ad nye og andre stier. Det går delvist opad og noget fodslæbende, men vi fanger til sidst en rigtig god, helt jævn panoramavej, hvor vi bevæger os et langt stykke oppe over Turckheim med blik hen over byens røde tegltage. Temperaturen kommer op på hele 29 grader.

Det går noget fodslæbende derudad efter frokosten. Til alt held er vi nu kommet ind på en af arbejdsvejene mellem vinmarkerne, hvor det bare går jævnt derhenad, uden nævneværdige stigninger.

Heldigvis er vi snart hjemme - bare ned ad trappen og hen over broen. Campingpladsen ligger bag det grønne hegn på højre side af billedet.

Eftermiddagen hjemme starter med et tiltrængt brusebad, derefter afslapning og læsning i skyggen af vores lindetræ og under indtagelse af flere flasker mineralvand. Lidt i klokken 22 samme dag marcherer Gert og jeg de 10 minutters gang ind til centrum af Turckheim. Vi vil gerne overvære, når nattevægteren (*le veilleur*) går sin runde gennem byen. Iflg. turistbrochuren har han gjort det siden middelalderen.

Henne ved turistinformationen står allerede en klump mennesker og lytter til en højtaler, der i 3 sprog fortæller om Türrckheims historie. Lyder gjalder ud over det lille torv og virker på en ejendommelig måde noget spøgelsesagtigt – moderne teknologi i en middelalderkulisse. Som at være med i en film.

På vej hen til turistinformationen gennem den oplyste by.

På sidste klokkeslæt åbner døren sig og *le veilleur* arriverer. *Bon soir*, siger han, og *bon soir* svarer det ventende, franske publikum. Så synger han sin nattevogtersang, på alsacisk og med stærk, flot mandestemme; på refrænen synges der spredt med. Det er åbenbart en nogenlunde kendt vise, men uforståelige ord for os.

Vi tilslutter os mængden, der følger ham i hans vandring gennem *Grand'ru*e, hvor han fra tid til anden standser op og fortæller. Han er åbenbart en morsom fortæller, folk griner hyppigt. To gange kommer han forbi en udendørs beværtning og får spenderet en lille *gewesen*. Det hjælper sikkert på inspirationen. Guderne må vide, hvordan hans tilstand er, når hans runde slutter om en times tid, hvis det fortsætter på denne måde. Det kan vi kun gætte på, for vi drejer fra og vender næsen hjemad mod campingpladsen.

Le veilleur og hans tilhørerskare. Som man kan se, er hans natlige runde et tilløbsstykke. Folk griner og morer sig - på alsacisk.

I dag cykler vi så efter frokost til *Eguisheim*. Der er delvis cykelsti, men ellers følger vi *Route du vin*, hvor også bilerne færdes. Det tager ca. 1 times tid, inden vi når til perlen af denne lille by, der næsten overgår alle andre Alsace-småbyer. Det hele er som en kulisse fra ende til anden. Man bare står og måber – sammen med alle de andre turister. En alsacisk småby som skåret ud af en billedbog. Campingpladsen, som vi også når at smutte forbi, ligger centralt. Vi får lige set, at man ligger tæt her, at der ser ud til at være fuldt hus, og at de to nærmeste campingvogne flager med Dannebrog.

Små gyder i Eguisheim. Fotoapparatet står ikke stille. Alsace er kendt og yndet af danske campister, og vi hører da også danske lyde både her og der.

Himlen bliver tiltagende mørk, og der høres en fjern, men fæl tordenvejrsumlen. Op på cyklen og i strakt galop over stok og sten hjemad. Desværre er regnen hurtige end os og overhaler os sådan ca. halvvejs. Så vi er totalt gennemblødte, da vi drejer ind på campingpladsen. Men nu kan det også være ligemeget, vi sætter lige markisen op, så vi får lidt tørvejr foran hoveddøren. Og kort efter holder regnen op. Det passer fint: frem med Cobb'en og på med vores alsaciske sennepssteg - også et must, når vi er her.

Også i aften støjende socialt samvær fra den hollandske storfamilie ved siden af. De er 9 i alt. Det giver godt med genlyd.

Efter vores cykeltur i strakt galop for (forgæves) at nå hjem inden tordenvejret bryder løs. Cykeltøjet hænger til tørre under den hastigt opsatte markise. Inden længe stilner regnen af, og vejret er atter lunt.

Aftensmaden syder i Cobb'en. Gert med nøgen overkrop. Det er ellers en sjældenhed. Hans sarte skandinaviske hud kan nemlig ikke så godt tåle direkte sol.

Mandag, 23. september 2013 er vi atter på vej mod Alsace. Efter en 2 ugers tid i Le Midi har vi vendt kareten mod nord igen.

Hen ad eftermiddagen finder vi vores alsaciske campingplads. Denne gang vil vi prøve Clair Vacances Loisir (ACSI) i *Ste.-Croix-en-Plaine*, 8 km syd-øst for Colmar. Det er en smuk, velordnet plads, meget grøn og blomsterrig og med en super sanitær. Desuden har de humor: på døren til rummet, hvor man vasker op, fortæller et skilt "men only". Mod vest er der rækker af høje træer, så solen forsvinderdesværre ikke langt efter kl. 18, ærgerligt. I det fjerne høres der noget svagt, kontinuerligt trafiksus, men det er ikke generende. Pladsen har i øvrigt fin swimmingpool.

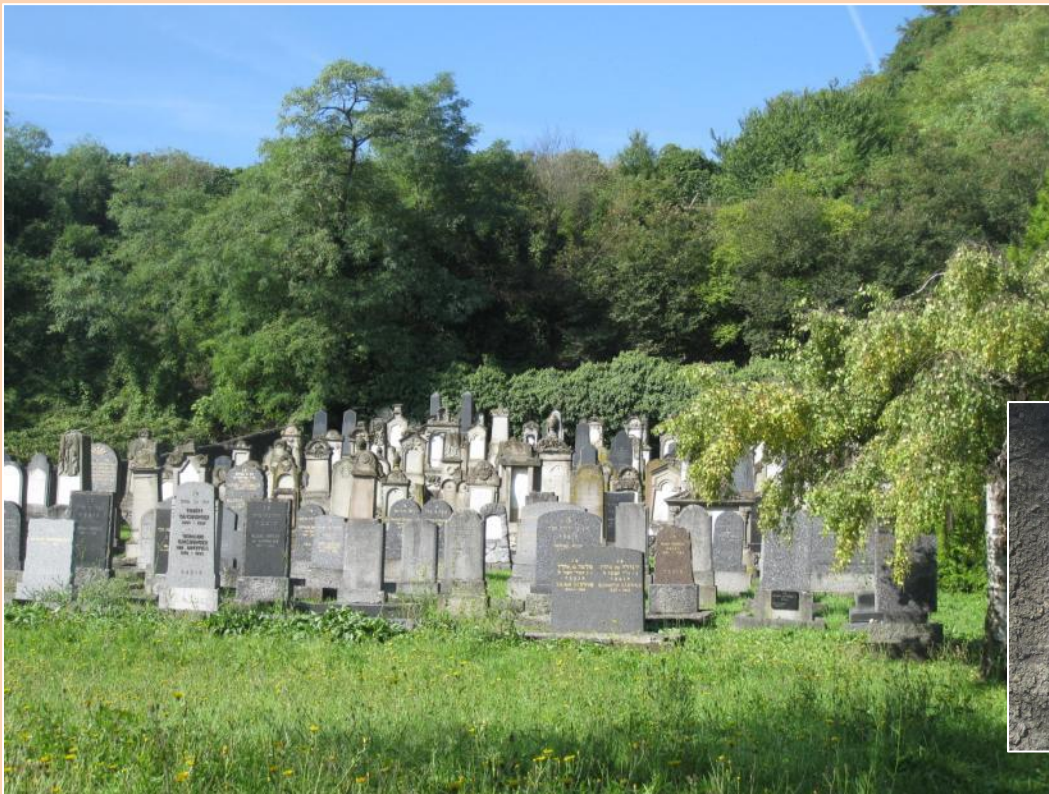

Vores parcel på den parkagtige campingplads.

I de to dage, vi er her, tager vi os et par cykelture. Den ene er en rundtur, der igen går til Eguisheim og tilbage, delvis gennem vinmarker. Eguisheim tager sig endnu kønnere ud i solskinsvejr end sidst, da det var gråt i gråt. Mange mennesker som altid. Egentlig ville det være hyggeligt med en øl et sted, men det er middagstid, alt er optaget af folk, der spiser menu. Derfor cykler vi bare tilbage, fortsætter forbi campingpladsen til den lille flække *Ste.-Croix-en-Plaine* og drejer et par runder der. Det lille supermarked, Proxi, har desværre middagsslukket – så heller ingen øl her. Det bliver til en cykeltur på knapt 20 km i alt.

En herlig cykeltur ad små veje forbi vinmarker og med Vogesernes bakker foran os. Følelsen af frihed er overvældende, når man ved hjælp af egen kraft bevæger sig gennem de smukke Alsace-landskaber.

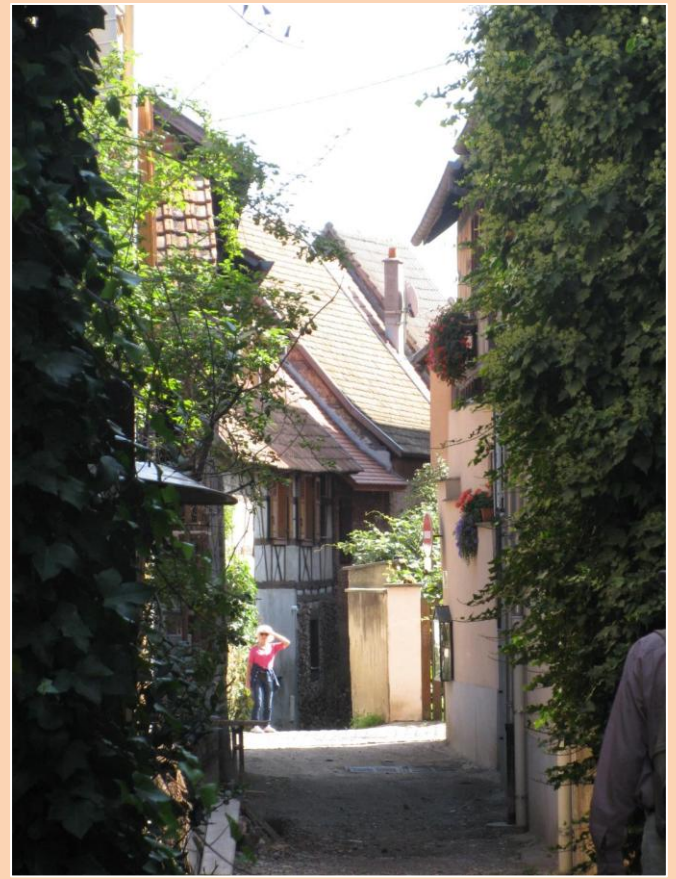
En historisk jødisk kirkegård, beliggende midt i en vinmark, fanger vores opmærksomhed. Den er indhegnet af en mur. Man kan få nøglen, hvis man er interesseret.

Frokostpause med udsigt til modne druer. Høsten er lige omkring hjørnet.

Gæt en by: Normalt forbindes Colmar med alsacisk charme. Men sådan ser Colmar altså også ud, set på afstand.

Eguisheim igen, denne gang med knaldblå himmel. Nu går vi på udforskning i de mere afsides beliggende vinkler. Her er der knapt så mange turister -

- og pludselig opdager vi, at der parallelt til byens chokolade-side også findes områder, der er knapt så checket. Her hersker noget, der kunne kaldes "romantisk forfald"

Overraskende partier i Eguisheim bag ved turiststrøgene. Det er faktisk vældigt spændende ...

...men måske lidt skummelt? Tør man gå her om natten uden lys og lygte??

Nå, da vi er tilbage på campingpladsen hiver vi stolene ud i halv sol, halv skygge og får os et glas Gewürztraminer med guldmedalje. Da vi vågner igen, er eftermiddagen ved at gå på hæld og maven begynder at rumle...

Næste dag er atter solfyldt og lun, selv om der sidst på eftermiddagen viser sig nogle skyer på himlen. Højeste temperatur i dag 24 grader!

Efter indgående studier på *google maps* og omhyggelig affotografering af vejforløbet, siger vi til hinanden: yes, vi can. Nemlig cykle til *Neuf-Brisach*, en Vauban-fæstningsby, der kom på listen over UNESCO verdenskulturarv. Den ligger – på cykel – godt 16 km herfra mod den tyske grænse som militært modvægt til *Breisach*. Turen går heldigvis over Rhinslettens det flade land, og *google maps* har fundet lutter små- og markveje til os, så vi møder så godt som ingen biler. Visse strækninger består endda af nærmest kun aftryk i græsset og antydning af traktorspor. Alt i alt fantastisk, sådan via internettet og uden relevant kortmateriale at kunne finde frem til en rigtig god cykelrute!

I skoven lige ved siden af campingpladsen støder vi på rester af fæstningsværker fra krigens tid. Det må være levninger fra Maginot-linien, gætter vi på.

Vi har ladet google maps finde cykelstier til Neuf-Brisach til os - nogle af dem er bare hjulspor og ret besværlige at cykle på. Men uden kort tør vi ikke lede efter alternativer. Billedet t.v. er et af de steder, hvor vi kommer i tvivl og fortsættelsen.

Vi cykler mod øst med udsigt til Schwarzwald-bjergene. Hvad mon der dyrkes på marken her? Vi kan ikke blive klog på det.

Det tager godt 1½ time på cykel pr. vej. I centrum af Neuf-Brisach, ved den tidligere eksercerplads, er vi sådan ca. ved 13-tiden. Vi spiser vores madpakke på en bænk i skyggen, cykler bagefter et stykke langs volden nede i voldgraven og også lidt rundt i den skakbrætagtige by, inden det går hjemad igen samme vej. Tilbage er vi lidt over kl. 15 og har cyklet rundt regnet 35 km. Super.

Neuf-Brisach som den ser ud den dag idag, set fra luften. Man forstår godt, at byen er på listen over UNESCO-verdenskulturarv. Den er anlagt af Vauban, bygmesteren med speciale i fæstningsanlæg fra 1700-tallet. Husene ligger i skakbræt-tern, og i midten findes den store eksercerplads med et springvand i midten, flankeret af kirken.

Der findes 4 indgange til byen. Denne er "hovedindgangen" og den flotteste.

Ved den tidligere eksercerplads spiser vi vores frokost. Det er varmt, vi søger ind i skyggen.

Neuf-Brisach, en fæstningsby: rette vinkler og lige gader, sløret af blomsterdekorationer. Beboelse i tidligere kasernebygninger. Partie nede fra voldgraven - man kan gå eller cykle hele vejen rundt, og det kan blive til mange kilometre.

Lidt i kl. 18 kører vi i bil til Proxi i Ste.-Jean-les-Plaines. Det er bare en mindre biks, så der bliver ikke noget med at ose gennem hylderne med alle de spændende franske varer, ej heller noget med at købe en hel masse med hjem til Danmark. Øv. Hjemme igen tager vi markisen ned, da det muligvis bliver til et par byger i nat, sidder efterfølgende endnu en stund foran vognen med et glas og nogle oliven, inden det bliver for køligt og vi går ind, hvor jeg laver mad.

I morgen går det hjemad efter det obligatoriske besøg hos min mor i Rheinstetten-Mörsch, lidt uden for Karlsruhe.

Tirsdag, 2. oktober 2013

Ved 18-tiden er vi hjemme igen. Turen tilbage til Danmark bliver som sædvanligt delt i to med en overnatning på Seecamp Derneburg (ACSI) ved Holle. Her må jeg erfare, at den i bogen angivne ACSI-acceptperiode skal forstås således: dato for sidste accept-dag - fx som i vores tilfælde den 30.9. - betyder, at perioden faktisk udløber NATTEN mellem den 29. og den 30. september. Ankommer man således den 30. september (som vi gør), gælder de almindelige priser, idet overnatningen rækker ind i den 1. oktober. Nå. Man er jo nødt til at sluge kamelen, især når det faktisk står sort på hvidt i ACSI-bogen. Immervæk handler det om en prisdifference inkl. brusebad på 6,40 EURO. Altså: pas på næste gang!

Skal vi opsummere denne efterårstur, så må vi jo klart erkende, at vi startede med et absolut højdepunkt: nemlig Bayreuth og *Ringens*. Det var så intensiv en oplevelse, at fortsættelsen af turen i lang tid står i skyggen af denne uge.

Vejret er denne her gang med os. I alle de 6 uger, vi er undervejs, har vi kun enkelte gange regnvejr, der dog på ingen måde hæmmer vores aktiviteter. Temperaturerne er i gennemsnit i midten af 20'erne, nogle dage strejfes de 30 grader. Godt at have et skyggetræ på sin parcel. Ind imellem, især længere sydpå, plages vi noget af den permanente, kraftige blæst. Det er til dels mistralen men også blæsten fra Biscayen, der stryger hen mod Middelhavet. Ifølge campingchefen i Rustiques et typisk fænomen på denne årstid, om end det i år er noget mere heftigt en sædvanligt (siger han).

Vi er i øvrigt enige om, at vi på denne havde knapt så mange cykel- og vandreture, som vi kunne have tænkt os. Men i denne sammenhæng savnede vi vores vandrekort, som vi har i flere eksemplarer - hjemme i skuffen. Og så har vi slet ikke haft brug for to tredjedele af alt det tøj, inkl. sko, vi havde med - vejret var simpelthen for det meste til let påklædning og sandaler. Glemte har vi også vores pose med kiler. Flere gange kommer derfor et par brætstumper til indsats, ser tjener som alternativer.

Nu venter campingvognen ude i indkørslen på at blive gjort rent og kørt ud på opbevaringspladsen. Og så skal vi da også lige en tur både til PJ Caravan og til Køge Caravan for at kigge på 2014-modellerne - både Adria og også Hobby. Hvem ved?

Mange glade campinghilsener

Renate

r.hovald@kabelmail.dk

Salut!